

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ, μέρος Δ'

ΧΑΡΗΣ (ατάραχος, χαμογελώντας)

Αγόρι μου, θα μπορούσες να γίνεις ποιπτής ή σεναριογράφος... έχεις πολύ καλό και λογοτεχνικό λόγο... μαγείες, απόκοσμα, έρεβος... σε λίγο θα με κάνεις να τα πιστέψω όλα αυτά και να σου πώ ότι θα τόκανα αν δεν είχα γνωρίσει κι άλλους σαν και σένα και αν δεν τα είχα ξανακούσει αρκετές φορές... Όμως, γνωρίζω ότι όλα έχουν αρχή και τέλος στη ζωή αυτή... στο τέλος το πιθανότερο θα εισέπραττα απόρριψη και θα πληγωνόμουν. Οπότε μακριά από μένα αυτά.

ΦΑΙΔΩΝ

Δεν πιστεύω αυτά που ακούνε τα αυτιά μου... δεν έχεις λοιπόν αισθήματα; Δεν έχεις συναίσθημα ευθύνης, δεν έχεις αξίες, ή απλά δεν μεγάλωσες ποτέ; Είσαι ένα φοβισμένο παιδί, που έχεις τόσους φόβους μέσα σου για οιδήποτε; Αν ναι πόσους φόβους έχεις μέσα σου; Έξι; Επτά;

ΧΑΡΗΣ

Κανένα φόβο δεν έχω! Απλά δεν θέλω δεσμεύσεις.

ΦΑΙΔΩΝ

Μα ο έρωτας δεν είναι δέσμευση, αν μάθεις και τον ζείς σωστά... και μακρο-ημερεύει όταν οι άνθρωποι διατηρούν την αυτονομία τους, δεν κρέμονται πάνω από κανέναν, ούτε γίνονται το δεκανίκι κανενός... όταν μπορεί ο καθένας σε μια σχέση σε όποια είναι αυτή να αναπνέει ελεύθερα... τότε δεν χρειάζεται να υπάρχει δέσμευση... χρειάζεται αυτοσεβασμός, αυτογνωσία, αγάπη και ΣΕΒΑΣΜΟΣ στον άνθρωπο σου. Εσύ τι δεν μπορείς να δώσεις από όλα αυτά; Μάλλον κανένα, γιατί δεν σέβεσαι τον εαυτό σου. Το δυστυχισμένο το κορίτσι από το Ναύπλιο...

ΧΑΡΗΣ

Γιατί δυστυχισμένοooo; Θα παντρεύεις έναν τόσο όμορφο άντρα σαν και μένα και θα είναι δυστυχισμένη; Δεν κατάλαβες φιλαράκι... χάρη θα της κάνω! (εκείνη τη στιγμή ανοίγει τη πόρτα του σπιτιού απέναντι τους και εμφανίζεται ο Κίμωνας, κρατώντας ένα δίσκο καφενείου στα χέρια του...)

ΧΑΡΗΣ

Τι μου λές ρε Φαίδωνα τώρα... κοίτα εκεί απέναντι το νεαρό... σαν φρουτάκι καλοκαιρινό είναι ...

ΦΑΙΔΩΝ

Σκάσε γίνεσαι χυδαίος... βούλωστο!

(ο Κίμων πλησιάζει διακριτικά στο τραπέζι, αφονει ένα κομμάτι κέϊκ πάνω από το δίσκο μπροστά στον Φαίδωνα και στρεφόμενος προς το μέρος του Χάρη τον ρωτάει):

ΚΙΜΩΝ

Θα θέλατε κάτι κύριε; Και καλώς ήρθατε και εσείς στο μαγαζί μας!

ΧΑΡΗΣ

Η αληθεία είναι ότι πεινώ λίγο, ίσως το περπάτημα δεν ξέρω... πάντως σίγουρα θα δοκίμαζα ευχαρίστως τον κρύο χυμό που δώσατε στον Φαίδωνα...

ΚΙΜΩΝ

Μιά χαρά... ότι πρέπει, λοιπόν η μπέρα μου μόλις έβγαλε ωραία τυρόπιττα με ζύμη που άνοιξε την ίδια και τυριά από το χωριό... αρωματικότατη και γευστικότατη... θα της πώ να σας φέρει... πιστέψτε με είναι πολύ ωραία.

ΧΑΡΗΣ

Ευχαριστώ πολύ, ευχαρίστως θα την δοκιμάσω γιατί τώρα που μου το λές... το όνομα σου σε παρακαλώ;

ΚΙΜΩΝ

Κίμωνα με λένε

ΧΑΡΗΣ

Χάρηκα, εμένα Χάρη (απλώνει το χέρι του για χειραφία ενώ ο Κίμων ανταποδίδει και παίρνει το δίσκο και επιστρέφει στο σπίτι).

ΧΑΡΗΣ

Λοιπόν Φαίδωνα... μετά από αυτό, δεν συμφωνείς μαζί μου, για αυτά που σου έλεγα για το νεαρό...

ΦΑΙΔΩΝ

Γίνεσαι αισχρός! Νομίζω ότι δεν αντέχω άλλο τη συζήτηση αυτή.... αυτός θα μπορούσε νάναι γιος σου... αλήθεια που είναι τα όρια σου; Σταμάταα! Όπως επίσης νομίζω ότι σήμερα κάπου εδώ τελειώνουν οι διακοπές μου μαζί σου... δεν θα επιτρέψω να γίνουμε ρεζίλι... αλλιώς θα σπκωνόμουν νάφευγα τώρα αμέσως αλλά θα κάτσουμε μαζί να φάς την τυρόπιττα σου και μετά... όμορφα όμορφα θα καιρετίσουμε και θα φύγουμε!

ΧΑΡΗΣ

Ελα τώρα, δεν πιστεύω για άλλη μια φορά αυτά που ακούω... Να σου πώ, αλήθεια Φαίδωνα... Γιατί άλλωστε μήπως αν θέλουμε... Δεν μπορούμε να το ξανακάνουμε αυτό... Εννοώ αυτό το χθεσινοβραδινό....
Παρόλο που ήμουν μεθυσμένος θυ-

μάψαι το έζησα έντονα, μου άρεσε... πι μας εμποδίζει άλλωστε;

ΦΑΙΔΩΝ

Είσαι τόσο απάνθρωπος λοιπόν; Φαίνεται ότι τίποτα δεν κατάλαβες από όσα σου είπα... Όχι, όχι, δεν έχει σημασία. Αστο, ζούσα ήσυχη ζωή... ίσως ελλειπή, ίσως κλειστή... πάντως ήταν δική μου επιλογή και όπως ζούσα ήμουν πήρεμος. Ήρθε το χθές το βράδυ και μ' αναστάσωσες... ευτυχώς... αποκαλύφθηκες αμέσως... Με συνοπικότατες διαδικασίες σαν πολιτικός που κέρδισε τις εκλογές. Όχι! δεν θέλω να επαναλάβω τίποτα. Δεν νομίζω ότι αξίζω να παριστάνω την μπαλαντέρ στο μανίκι κανενός. Ειδικά τώρα που εσύ θα παντρευτείς όπως λές. Αλήθεια πως τη λένε την δυστυχισμένη εκείνη στο Ναύπλιο;

ΧΑΡΗΣ

Ποια; αααα για την Ειρήνη μιλάς...

ΦΑΙΔΩΝ

Ναι γι αυτήν, Ειρήνη τη λένε; Κρίμα σε λίγο το όνομα της θα απέχει πολύ από την ζωή της... που κάθε άλλο παρά ειρηνική θα είναι... τουλάχιστον για όσο διάστημα θα είναι μαζί σου... γιατί φίλε μου, δεν θα είναι πολύ, νάσαι σίγουρος. Η εσύ θα τρελλαθείς ή θα σε διώξει από πάνω της σαν κακιά αρρώστια, σα χτηκίο!

ΧΑΡΗΣ

Βρίσκεσαι σε παραλήρημα Φαίδωνα... τι νομίζεις ότι είναι η ζωή; Μονοπάτι στρωμένο με λουλούδια; Ένας πέτρινος δρόμος είναι, να! Σαν κι αυτόν μπροστά μας που κατεβαίνει από το κάστρο και όταν περπατάει κανές ξυπόληπτο πάνω του τον πληγώνει και τον πονάει.... Όμως όλοι προχωράμε για να βρούμε την άσφαλτο... Τον στρωμένο δρόμο. Το 'μαθα μικρός αυτό και το ξέρω τώρα και συνεχίζω.

ΦΑΙΔΩΝ

Πάλι χρονιμοποιείς εκείνον τον εαυτό σου... που έχεις τυλίξει σε ρόζ συννεφάκι και με λόγια απλά μαγεύεις... Θαρρείς και θα πρέπει κανείς όταν περνάει από κοντά σου... σαν σύγχρονος Οδυσσέας να κλείνει τα αυτιά του... σαν νάσαι σύ το απατλό τραγούδι των σειρήνων ή αν τάχει ανοικτά να δένει με τριχιά το σώμα του και να προχωράει το καράβι της ζωής του, αφίνοντας σε πίσω, θαμμένο στην μνήμη του, σαν κακό στοιχείο

ΧΑΡΗΣ

Είσαι γεννημένος συγγραφέας τελι-

κά... Όχι Φαίδωνα, είμαι απλά ρεαλιστής, είμαι ένας άνθρωπος που έζησε... που ζει... και που ζέρει ότι δεύτερη ζωή δεν έχει... όπως λέει και ο ποιπτής. Δεν θα αναλωθώ σε έρωτες και βαριές φιλοσοφίες ειδικά μαζί σου, πι ίδια η ζωή με έταξε να είμαι στο περιθώριο της κοινωνίας. Από εκεί αγωνίζομαι να βγώ, κουβαλώντας τις αλήθειες μου. Εκείνες με τις οποίες γεννήθηκα, εκείνες που δημιούργησα εγώ, πλάθοντας μια εικόνα για τον εαυτό μου προς τα έξω. Μια εικόνα που ταιριάζει με εκείνη που θέλουν οι άλλοι για μένα. Γιατί στη ζωή... μας αγαπούν φίλε μου, όχι γι αυτό που πραγματικά είμαστε... Άλλα για κείνο που θέλουν οι άλλοι να βλέπουν σε μάς... Και αυτό το ξέρω πολύ καλά... Γι αυτό βαδίζω στον πέτρινο δρόμο... Και πρέπει να ζέρεις ότι άνθρωποι σαν και μας δεν μπορούν να κάνουν κάτι άλλο... Γιατί πο κοινωνία δεν θέλει αυτό το άλλο Πρέπει να πληρώνουμε για να μας αγαπούν! Πρέπει να είμαστε οι θεατρίνοι της καθημερινότητας... σε ένα έργο χωρίς πρεμιέρα και χωρίς αυλαία. Και όταν πάλι έρθει η στιγμή που θα πέσει η αυλαία... Γιατί πάντα πέφτει η αυλαία της ζωής μας... Τότε να μας σκεπάσουν με ταφόπλακα και... όχι με το σεντόνι της ντροπής.

ΦΑΙΔΩΝ
Και που είναι η ζωή σου μέσα σ' όλο αυτό; Πότε πέταξες ή θα πετάξεις τα πλοκάμια του συμβιβασμού από πάνω σου; Πότε θα διώξεις και αυτόν τον φόβο σου; Ωραία τα λές, βγάζεις αλήθειες, αλλά πότε θα ζήσεις στην αλήθεια; Πως βλέπεις τον καθρέπτη σου και ποιόν βλέπεις εκεί; Ποτέ δεν ήσουν ούτε είσαι ελεύθερος όπως λές, ήσουν έρματο του πάθους και γέννημα του σκοταδιού... Χρησιμοποιείς το υποκατάστατο ζωής σου... το αλκοόλ... και ζείς στο σκοτάδι οτιδύποτε την κάθε σου στιγμή... δεν τολμάς να ζήσεις τη μέρα και το μόνο που καταφέρνεις στο τέλος είναι...